

Nem természetes narratológia

A nem természetes narratológia különleges helyet foglal el a posztklasszikus narratológiák között. Az irányzat olyan új, átfogó elbeszéléselemélet megteremtésére törekszik, ami magába foglalja a nem természetes narratívákat is, melyek áthágják a hagyományos realizmus paramétereit, szokatlan narratív eljárásaikkal megkérdőjelezzik a klasszikus narratológia fogalmait, előtérbe állítják saját fikcionalitásukat, és olyan történetvilágokkal szembesítik az olvasót, melyek fizikai, logikai vagy emberi szempontból lehetetlen elemeket tartalmaznak. Kérdésfelvetései, törekvései magába foglalják a nem természetes elbeszélés meghatározását, az idevágó korpusz összegyűjtését, a nem természetes elbeszéléstechnikai eljárások vizsgálatát és a nem természetes elbeszélések értelmezésére szolgáló olvasási stratégiákat. Az irányzat folytatja és tagadja Monika Fludernik természetes narratológiáját és a kognitív narratológiai törekvéseket, és nagyban támaszkodik Brian Richardson nem természetes narratológiájára. Az irányzat létrejött a narratív korpusz változását követi, hiszen legfőbb kutatási terepe a 20. század második felétől szembetűnően megszaporodó nem természetes elbeszélések, ám vizsgálódása nem korlátozódik a posztmodern irodalomra. A természetes és nem természetes, illetve kölcsönhatásaik nemcsak a modern, de realista, sőt régebbi szövegekben is érvényesülhetnek. Törekvése kettős: a nem természetes értelmezése, érthetővé tétele, de megőrzése, megmentése is. A válogatás igyekszik érzékeltetni a nem természetes narratológia körüli vitákat, ugyanakkor törekszik eredményeinek bemutatására is.

Kötetünket TÓTH CSILLA szerkesztette.

A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG

Unnatural narratology

Unnatural narratology occupies a special place among postclassical narratologies. Unnatural narrative studies aim to create a new comprehensive narrative theory that could cover narratives that tend to transgress the boundaries of traditional realism, narratives that by their unconventional devices challenge the conceptual framework of classical narratology or, by emphasizing their own fictitiousness, confront the reader with physically, logically or anthropologically impossible narrative worlds. In their various attempts to define unnatural narrative, delineate its relevant corpus, and examine its devices and the reading strategies appropriate to them, studies in this field both continue and question Monika Fludernik's natural narratology and the concepts of cognitive narratology while heavily drawing on Brian Richardson's structuralist narratology. As it is mainly concerned with unconventional storytelling conspicuously on the rise since the late 20th century, unnatural narratology has emerged in accordance with the historical shift in narrative literature; yet its spectrum is not confined to postmodernism: dynamic interactions of natural and unnatural narrative devices can be equally detected in modernist and in realist texts. Therefore, unnatural narratology not only explores the unnatural but strives to unearth and preserve it as well. Our collection attempts to present the main achievements as well as the controversies in this new field.

The issue was edited by CSILLA TÓTH.

THE EDITORIAL BOARD

La narratologie non naturelle

La narratologie non naturelle occupe une place importante dans la lignée des narratologies post-classiques. Ce courant vise à créer une nouvelle théorie du récit qui englobe les récits non naturels aussi: c'est-à-dire ceux qui transgressent les paramètres du réalisme traditionnel avec leurs pratiques narratives inédites, mettent en question les concepts de la narratologie classique, donnent du relief à la fictionalité, et confrontent les lecteurs à des „*storyworlds*” qui contiennent des éléments impossibles d'un point de vue physique, logique ou humain. Ses questions, ses problématisations visent à définir de définir le récit non naturel, rassembler le corpus concerné, ainsi qu'à examiner les pratiques techniques narratologiques et des stratégies interprétatives. Ce courant continue et nie à la fois la narratologie naturelle de Monika Fludernik et les tendances de la narratologie cognitive, et s'appuie considérablement sur la narratologie de Brian Richardson à base structuraliste. La naissance de la narratologie non naturelle courant suit le changement du corpus narratif, car ses recherches visent surtout les récits non naturels dont le nombre s'est accru considérablement à partir du deuxième moitié du 20^e siècle - sans se limiter cependant sur la littérature post-moderne. Le naturel et le non-naturel (et leurs interactions) apparaissent également dans des textes réalistes et non seulement dans des textes modernistes. L'objectif de la narratologie non naturelle est de caractère double:: interpréter et expliquer le non-naturel, et le conserver en même temps. Dans ce numéro de la revue *Helikon*, nous souhaitons présenter les résultats de la narratologie non naturelle, tout en démontrant ses contradictions également.

La partie thématique de ce numéro a été éditée par CSILLA TÓTH.

LE COMITÉ DE RÉDACTION